

گرمای شدید در جنوب آسیا؛ تهدید سالانه ۳۱ میلیون فرصت شغلی

تجربیات شهرها در سراسر جنوب آسیا نشان می‌دهد «برنامه‌های اقدام گرمایی»، زیرساخت‌های مقاوم، گسترش فضای سبز شهری، سیستم‌های هشدار اولیه و روش‌های سرمایشی کارآمد، واقعاً جان انسان‌ها را نجات می‌دهند و از زیان‌های اقتصادی می‌کاهند. البته گسترش این اقدامات به نهادهای قوی‌تر، هماهنگی بهتر و سرمایه‌گذاری‌های کلان نیاز دارد.

در نهایت، با توجه به روند سریع شهرنشینی، دولت‌ها باید تصمیم بگیرند؛ آیا شهرها کماکان موتور محرک نوآوری و اشتغال باقی می‌مانند یا تحت فشار افزایش دما، از کار می‌افتند؟ سرمایه‌گذاری در تاب‌آوری گرمایی برای حفظ اقتصاد و رفاه بلندمدت منطقه ضروری است.

مرجع:

fibre2fashion.com

تهیه و تنظیم: سیدامیر حسین امامی رؤف

گرمایی»، حمایت از کارگران آسیب‌پذیر، توسعه سیستم‌های سرمایشی پایدار، ارتقای سیستم‌های هشدار اولیه و بسیج سرمایه‌گذاری‌های عمومی و خصوصی برای تاب‌آوری بیشتر شهرها، از جمله این راهکارها هستند.

جان واربرتون، مسئول تاب‌آوری اقلیمی در منطقه آسیا-اقیانوسیه (وزارت امور خارجه بریتانیا) می‌گوید: گرمای شدید در جنوب آسیا، معیشت مردم را نابود می‌کند، سلامت عمومی را هدف گرفته و بهره‌وری را کاهش می‌دهد؛ در نتیجه، افراد آسیب‌پذیر بیش از پیش در فقر فرو می‌روند. این یک بحران توسعه است که به اقدامی جمعی نیاز دارد. به همین دلیل بریتانیا از طریق برنامه «اقدام اقلیمی برای آسیای تاب‌آور» با بانک جهانی همکاری می‌کند تا ضمن دانش‌افزایی، سیاست‌گذاری‌ها را جهت انطباق با گرمایش زمین اصلاح و سرمایه‌گذاری‌های لازم را جذب کند

طبق گزارش جدید بانک جهانی، گرمای شدید سالانه هزینه‌ای معادل ۳۱ میلیون شغل تمام‌وقت به جنوب آسیا تحمیل می‌کند. این وضعیت تا سال ۲۰۵۰ اقتصاد منطقه را حدود ۷ درصد کوچک‌تر خواهد کرد.

این یافته‌ها، نگرانی‌های جدی درباره بهره‌وری و زیرساخت‌ها در «زنجیره‌های تأمین کاربر» ایجاد کرده است؛ زنجیره‌هایی که صنایع نساجی، پوشاک و عملیات تأمین کالا در شهرهای این منطقه به شدت به آن‌ها وابسته‌اند پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۵۰، ۲۸۰ میلیون نفر به جمعیت در سن کار جنوب آسیا اضافه شود؛ در حالی که افزایش دما، بزرگ‌ترین تهدید برای اشتغال، بهره‌وری و رشد اقتصادی بلندمدت منطقه محسوب می‌شود.

عنوان گزارش جدید بانک جهانی، «آینده‌ای زیست‌پذیر: حفاظت از مشاغل و رشد در برابر گرمای شدید در شهرهای جنوب آسیا» است. بررسی‌ها نشان می‌دهد تا سال ۲۰۷۰، حدود ۵۲۰ میلیون نفر در این منطقه (شامل هند، بنگلادش، نپال، سری‌لانکا، بوتان و مالدیو) سالانه دست‌کم یک ماه گرمای خطرناک را

تجربه خواهند کرد؛ یعنی چهار برابر وضعیت فعلی هم‌اکنون نیز گرمای شدید، بهره‌وری نیروی کار را پایین آورده، فعالیت‌های تجاری را مختل کرده و رقابت‌پذیری شهرهای منطقه را به خطر انداخته است.

علاوه بر فشار بر سیستم‌های درمانی و زیرساخت‌های حیاتی، این وضعیت بیشترین آسیب را به خانواده‌های کم‌درآمد، کارگران غیررسمی، زنان، سالمندان و کودکان وارد می‌کند. نویسندگان این گزارش، گرما را تنها یک بحران فصلی نمی‌دانند؛ بلکه معتقدند باید آن را در برنامه‌ریزی‌های شهری، سرمایه‌گذاری‌های زیرساختی و سیاست‌های توسعه‌ای بخش خصوصی ادغام کرد. بانک جهانی برای سیاست‌گذاران نقشه‌راهی تدوین کرده که با استفاده از نهادها و سازوکارهای مالی فعلی قابل اجراست.

پیشنهادهایی نظیر سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های مقاوم در برابر حرارت، تقویت «برنامه‌های اقدام